

Kirkonpalvelija

3
2018

Miksi näissä töissä olemme

Ensimmäinen työpöytäni kirkon vahtimestarina oli Helsingin Munkkivuoresa 20 vuotta sitten. Siitä jäi mieleen oikein kunnollinen lumipyry: onneksi ehti aina välillä tehdä lumitöitä, että jonkinlaiset polut pysyivät kirkkoon tuleville kunnossa.

Viime jouluaattona Espoon Tapiolassa kokeilimme jotain uutta. Aikaisemmin olemme laittaneet talon kiinni viimeisen aattohartauden jälkeen noin kello 18 ja avanneet uudestaan kello 21, kun olemme tulleet valmistelemaan jouluyön messua. Vuosi sitten ovet pidettiin auki ja vietettiin vapaa-muotoista, kaikille avointa aattoiltaa: syötiin puuroa ja joulutorttuja, laulettiin joululauluja ja koristeltiin joulukuusikin. Positiivinen yllätys oli, että ihmisiä riitti tuohonkin juhlaan ja vieläpä heitä, joita ei juurikaan muuten kirkossamme näe.

Munkkivuoren 1998 ja Tapiolan 2017 välissä on 18 joulua: melkein jokaisena olen jossain kohtaa saanut olla töissä. Osaan liittyä mieleen painuneita asioita, osaan ei oikeastaan mitään erityistä. Mitä haluan tulevasta joulusta

muistaa? Oikeastaan vain sen rauhallisen tunnelman ja hyväntuuliset ihmiset, mikä yhdistää näitä kaikkia 20 joulua kirkonpalvelijana.

Meidän työssämme joulua edeltävään aikaan liittyy kiirettä ja stressiä ja toiveita ja vaatimuksia. On konsertteja ja joulujuhlia ja kaikenlaista ja niiden välissä pitäisi hoitaa niin sanottu perustyökin. Välillä meinaa kyllästyäkin joka vuosi toistuviin asioihin. Kummasti kuitenkin auttaa, että joka vuosi tulee vastaan myös joulun rauha ja joulun sanoma: se, miksi näissä töissä olemme.

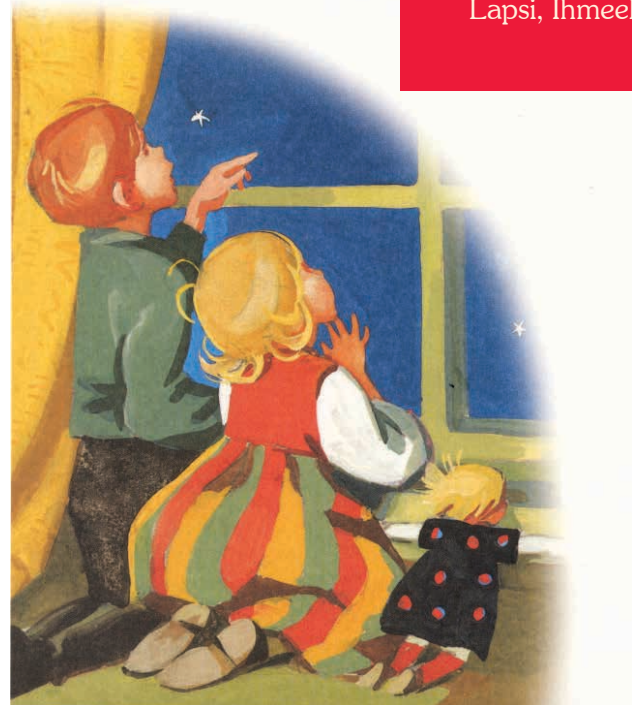
Tulin marraskuussa valituksi liittomme hallituksen puheenjohtajaksi 1.1.2019 alkaen enkä siis jatka yhdistyksemme puheenjohtajana. Onneksi toki pysyn hienon yhdistyksemme jäsenenä ja pääsen osallistumaan esimerkiksi vuosittaisille opinto- ja koulutuspäiville. Toivon kuitenkin saavani kutsuja myös Kirkonpalvelijoiden alueellisiin tapahtumiin, joihin mielelläni tulen tuomaan viestejä liiton ajankohtaisista asioista.

Siunattua Joulua ja Onnellista Uutta Vuotta!

Antti Ruuskanen

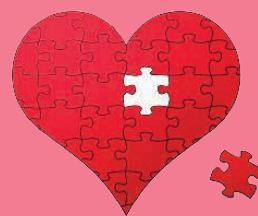
JOULUYÖ

Herra Jeesus, kiitos että meille, jotka asumme pimeydessä ja kuoleman varjon maassa, on olemassa toivo. Kiitos ihmeellisestä ilosta, joka saapuu luoksemme riippumatta siitä, millaisia me olemme ja millainen on meidän uskomme. Auta tätä maailmaa ottamaan sinut vastaan. Kiitos Pyhä Lapsi, Ihmeellinen Neuvontuoja, Väkevä Jumala, Rauhan Ruhtinas.

**Kaipa sinua tänään.
Tiedän, että sinä olet taivaassa,
mutta joulun aika on aina
kaikkein vaikeinta.**

**Minä kaipa sinua
niin paljon.**

Valon lapsi

(Luuk. 2: 1-20)

On tullut aika pysähtyä ja hiljentyä joulun sanoman äärellä. Missä kohden joulun evankeliumia sinä haluaisit olla? Onko paikkasi seimen äärellä yhdessä paimenten kanssa ihmettelemässä Jumalan lupauksen toteutumista vaatimattomassa tallissa vai jossakin Betlehemin ulkopuolella paimentamassa lammasmaa pimeän yön keskellä vai jossakin muualla, missä hengellisyys ei pääse häiritsemään joulunviettoa.

Joulun lapsi, Jeesus Kristus, on valon lapsi ja hänessä on ihmiskunnan toivo ja pelastus. Onko valon lapsi jouluna monelle vain ihana satu tai kuva elämästä kaukaisesta sadunomaisesta maailmasta? Onko seimessä makaava Joosefin ja Marian lapsi, Jeesus, menneen talven lunta vai jotakin muuta?

Kun mietimme ja katselemme yhteiskuntamme tilaa ja sen tunneilmausta, niin huomaamme, kuinka viime vuosien saatossa kristinuskon vastaisuus on lisääntynyt. Monet ihmiset jättävät kirkon. Kirkolla ei ole enää sitä merkitystä heille, mikä oli heidän esi-isillään. Valon lapsi on siirretty sivurai-

teelle häiritsemästä jokapäiväistä elämää. Tämä muutos on näkyvissä tänä vuonna joulukorttien tarjonnassa. Hengellisiä kortteja ei juurikaan löydy. Pyhä perhettä ei kuvata korteissa. Tosin joulupukkikin näyttää jääneen korkeista taustalle. Olemmeko matkalla itserakennettuun uskonnollisuuteen tai uskonnottomuuteen? Onko meillä pakkomielte karsia näkyvistä kaikki sellainen pois, mikä viittaa tavalla tai toisella hengellisyyteen?

Mitä tästä kaikesta pitäisi ajatella? Mitä se kertoo ajan ilmiöistä? Mihin kehitys on menossa? Onohdammeko kaiken sen, mistä esi-isämme ovat aikanaan vaikeina hetkinä ammentaneet voimaa ja uskoa siihen, että ei tule niin vaikeaa hetkeä, mistä ei selviäisi. Valon lapsi on silloin näyttänyt heille suunnan ja oikean tien, mitä pitkin oli hyvä kulkea syvistä vesistä pois kohti valoa ja pelastusta.

Kaikesta huolimatta joulu on ilon, kiitoksen, rauhan ja valon suuri juhla, joka hetkeksi avaa meille syntisille ihmisille pienen välähdyksen näkymättömän maailman kirkkaudesta. Joulu tuo Jee-

sus-lapsessa Jumalan lähelle meitä. Tämän saman asian profeetta Jesaja ilmaisi aikanaan: "Kansa, joka pimeydessä vaelttaa, näkee suuren valon." (Jes. 9:1)

Onneksi on vielä heitäkin, jotka jouluna haluavat kokoontua joulukirkkoon kokemaan Betlehemin ihmeen ja kohtaamaan valon lapsen yhdessä paimenten kanssa. Näin he liittyvät siihen suureen ihmisvirtaan, joka on yli 2000 vuoden ajan jouluna pysähtynyt ihmettelemään kaikkea sitä, mitä kerran Betlehemissä tapahtui. Toivottavasti sinä haluat olla mukana tässä ihmisvirrassa jouluna. "Siinä Jumalan rakkaus ilmestyi meidän keskuuteemme, että hän lähetti ainoan Poikansa maailmaan, antamaan meille elämän. Siinä on rakkaus – ei siinä, että me olemme rakastaneet Jumalaa, vaan siinä, että hän on rakastanut meitä ja lähettänyt Poikansa meidän syntiemme sovituksi." (1 Joh. 4: 9 - 10)

Keijo Toivanen
Kunniasuntio
Rovasti

Muutosten tuulet puhaltavat

Suomi on ollut konsensuksen ja yhdessä tekemisen luvattu maa. Maa, jossa palkansaajat ja työnantajat yhdessä sopien ovat rakentaneet suomalaista hyvinvointivaltiota. Meillä on matalat hierarkiat ja edistynyt tasa-arvo. Suomi loistaa, kun melkein mitä tahansa positiivista mitataan, presidentti Sauli Niinistö on meitä muistuttanut. Meillä on paljon avoimuutta ja luottamusta ja siten erinomaiset edellytykset tehdä ratkaisuja, jotka turvaavat tulevaisuutemme.

Monet alat ovat tänä päivänä valtaisan murroksen keskellä. Uusiutumisen on välttämätöntä, jotta toiminnalle on jatkossakin edellytykset ja työpaikat säilyvät tai niitä tulisi lisää. Seurakunnistakin työpaikkoja katoaa. Järki sanoo, että meidän tulisi muuttua ja olla tarrautumatta entiseen. Mutta tunteet houkuttelevat meitä toimimaan niin kuin ennenkin, tutulta ja turvalliselta tuntuvalla tavalla. On inhimillistä ajatella, että työpaikkoja suojataan säilyttämisen ja muuttumattomuuden logiikalla, mutta se ei ole totta. Työelämässä muuttumattomuus ei tuo turvaa. Järkemme tietää tämän, mutta vanhasta irti päästäminen ja uuteen astuminen on vaikeaa. Tunteet voittavat helposti järjen äänen.

Myös ammattiyhdistysliikettä on moitittu joustamattomaksi ja nykypäivän työelämää ymmärtämättömäksi. Sitä on tarjottu selitykseksi myös järjestäytymisasteen vähenemiseen. Ajoittain koko ay-liikkeen tarpeellisuus

asetetaan kyseenalaiseksi. Mielikuvi- en ja todellisuuden välillä on kuitenkin merkittävä ristiriita. Yleiset mielikuvat eivät tue Kirkon alojen todellisuutta ja sitä arkityötä, jota jäsenten eteen tehdään. Jos puheet ay-liikkeen tarpeet- tomuudesta ovat totta, miksi sitten la- kimiestemme puhelimet soivat tauko- amatta ja sähköposti täyttyy jäsenten yhteydenotoista? Työntekijöiden tarve oikeusavulle ja neuvoille on enemmän- kin kasvussa.

Jäsenet liittyvät ja pysyvät jäseni- nä, jos liitto tarjoaa turvaa työelämän muutostilanteisiin. Keskeistä jäsen- palvelua ovat edunvalvonnan lisä- si toimivat ammatti- ja alueverkostot. Osaava luottamusmies on liiton käyn- tikortti työpaikoilla. Kirkon alojen vah- vuutena on lisäksi, että voimme suo- raan vaikuttaa lainsäädäntöön ja kirkon työtehtävissä noudatettaviin työehtoi- hin. Muuttuva ympäristö on haasta- nut meidät kyseenalaistamaan tut- tua ja turvallista monin tavoin. Erilai- set työaikaan liittyvät joustot ovat tätä

Kirkon alat sai uuden puheenjohtajan

Kirkon alat ry:n edustajisto valitsi ko- kouksessaan 23.11.2018 liiton hallituk- sen uudeksi puheenjohtajaksi Tapiol- an seurakunnan ylituhtimestari Ant- ti Ruuskasen. Uuden puheenjohtajan kausi on kolmevuotinen 2019-2021 ja alkaa 1.1.2019.

Puheenjohtajan valinnasta muodos- tui todellinen jännitys näytelmä. Valin- nan selvittämiseksi tarvittiin kaksi sul- jettua lippuäänestystä, ja lopuksi arpa- ratkaisi valinnan. Valinnan jälkeen kuk- kasien takaa Antti totesi, että arpaon- ni on tältä päivältä käytetty täysimää- räisesti eikä muihin arvontoihin kann- ta nyt osallistua.

päivää. Tätä päivää on myös ymmärrys siitä, ettei ihminen jaksa loputtomiin. Menestyminen, niin työnantajan kuin työntekijänkin, edellyttää, että molem- mat joustavat. Ei pelkästään työntekijä.

Hyvä osoitus muutosvalmiudesta saatiin niin ikään liittomme edustajis- ton kokouksessa marraskuussa. Liit- ton edustajiston ja hallituksen kokoon- panoa uudistettiin ja hallitukselle vali- tiin uusi puheenjohtaja, Espoon Tapiol- an seurakunnan ylituhtimestari Ant- ti Ruuskanen. Jatkossa liiton hallituk- sessa jokaisella jäsenyhdistyksellä on vähintään yksi paikka aivan kuten liiton edustajistossakin. Jäsenet ovat liiton tärkein voimavara ja olemassaolon pe- rusta. Muutoksilla haluamme edistää jäsenten äänen kuulumista liiton hal- lintoon saakka. Pitää vain rohkaista ja rohkaistua.

*Lämmintä joulumieltä
sinulle toivottaen*

Paula Aaltonen
toiminnanjohtaja

Ehdokkaina hallituksen puheenjoh- tajaksi Antin lisäksi olivat Tiina Heino (Diakonian ja nuorisotyön ammattilai- set) sekä Ilona Lehmus (Ortodoksisen kirkon työntekijät).

Tiina Heino ja Antti Ruuskanen.

Toini Tissari vuoden 2018 kirkonpalvelijaksi

Hei. Olen Toini Tissari ja työskentelen Espoonlahden seurakunnassa Soukan kappelin emäntänä.

Minut valittiin Tampereella 26.6. 2018 Kirkonpalvelijoiden Opinto- ja neuvottelupäivillä vuoden 2018 Kir- konpalvelijaksi.

Olen ollut Espoonlahden seurakun- nan palveluksessa 23 vuotta työskennellen aluksi Kaskikappelin siivo- ja-vahtimestarina, myöhemmin Kaski- kappelin ja Mäntykappelin vahtimes- tarina. Työn ohella opiskelin suurkeit- tiökokiksi sekä suoritin myös dieetti- kokin erikoisammattitutkinnon sekä majoitus- ja ravitsemisalan esimiehen erikoisammattitutkinnon. Minulla on myös työpaikkaohjaajan koulutus.

Toimin aluksi Espoonlahden kirkon emäntänä ja nyttemmin Soukan kap-

pelin emäntänä. Olen luottamusmies ja yhteistyötoimikunnassa luottamus- miehen ominaisuudessa. Tarvittaessa toimin lähiesimiehen sijaisena hänen poissa ollessa. Kirkon alat ry:n Länsi- Uudenmaan alueyhdistyksen ja Kir- konpalvelijat ry:n Uudenmaan alueen puheenjohtajana olen toiminut usean kauden ajan.

Kirkonpalvelijoiden myöntämän tun- nustuksen kriteereinä kohdallani oli pit- kä ja erityisen merkittävä ja poikkeuk- sellisen monipuolinen työura, toimimi- nen lähiesimiehenä, luottamusmiehe- nä. Avuliaisuus ja ystävällisyys, aina valmis auttamaan ketä vain -olipa ky- seessä talon sisäinen tai ulkoinen asia- kaspalvelu.

Olen ensimmäistä vuotta Kirkonpal- velijoiden hallituksessa varsinaisena

Tervehdys kollegat

Olen Jaakko Karhu Isostakyröstä. 10 vuotta olen ollut täällä seurakuntames- tarina. Sitä ennen Pellon ja Ylikiimin- gin seurakunnassa, kotipitäjässä jossa suoritin suntion ammattitutkinnon op- pisopimuksella vuonna 2000.

Perheeseeni kuuluu Jaana vaimo ja lapset Juho-Heikki 19v, Kalle 18v, An- nastiina 16v, Justiina 11v ja Riku 6v.

Kesällä Tampereella pidetyssä vuo- sikokouksessa tulini valituksi Kirkonpal- velijoihin hallitukseen. Kiitos teille sii- tä luottamuksesta. Olin tullut myös va- lituksi Kirkon alat ry:n Vaasan aluetoi- mikuntaan.

Moni meistä tekee työtänsä suurim- maksi osaksi yksin. Vertaistuki on sik- si tärkeää. Facebookissa on suntuille oma suljettu ryhmä jossa on hyvä ja- kaa tietoa ja kokemuksia.

Kaikenlaiset tapaamiset olisivat myös tärkeitä. Nyt kun seurakunnissa tehdään kaikenlaisia liitoksia ja muu-

toksia työnkuviin niin yhteen hiileen puhaltaminen on tosi tärkeää. Meidän työemme on sitä "näkyvätöntä" työtä. Kuitenkin homma ei toimi ilman meitä. Haluan omalta osaltani hallituksessa ja aluetoimikunnassa olla järjestämässä tapaamisia ja muita tilaisuuksia josta saisimme tukea työhömmme.

Joulusesonki lähestyy ja haluan toi- vottaa teille työn iloa ja jaksamista.

Muistakaa levätäkin.

Jaakko Karhu
Isostakyrön seurakunta,
seurakuntamestari

jäsenenä sekä varaedustajana Kirkon alat ry:n edustajistoon valittuna 2019-2021.

Harrastan Marttailua, olen Latokas- ken marttojen Ruoka-martta, lisäksi teen paljon käsitöitä ja kesäisin hoidan puutarhaa.

Vapaa aikaa kuluu myös lastenlasten kanssa touhuttaessa.

Toini Tissari

Niin ne vuodet vierivät!

Sanoi kerran kolmevuotias. Yhdeksän vuotta liiton puheenjohtajana on mennyt kuin siivillä. Näihin vuosiin liittyy paljon rakkaita muistoja kuin myös raskaita taisteluiden aikoja. Monenlaista tunteita äärestä viereen, mutta saldoksi viivan alle jää paljon hyvää. Uskon, että aika kulta myös huonot muistot joskus nostalgisiksi muistoiksi.

Vuosien saatossa olemme yhdessä parantaneet kirkkojen työntekijöiden työskentelyolosuhteita, mutta olemme nähneet myös sen, kuinka valtio haluaa puolestaan riisua työntekijöiltä pois jo saavutettuja etuja. Maamme on ehkä rikkaampi kuin koskaan ja varaa olisi ehkä vähän höllentääkin työntekijöiden puristusta. mahdollisuuksien mukaan voisi pidentää lomien ja ottaa uusia työntekijöitä työelämään mu-

kaan. Tämä olisi pitkällä tähtäimellä viisautta ja lisäksi ihmisten työurien pituutta ja työssäjaksamista. Nähtäväksi jää, kovenee työnantajien linja vai herättäisiinkö vihdoinkin inhimillisemmän työajatteluun.

Työ määrittelee meidät ihmisinä. Pitkälti ammatinvalintamme perusteella meidät määrittävät, ketä me olemme. Olemmeko suntioita, diakonissoja, pappeja, lääkäreitä, poliiseja tai meillä voi olla samaan aikaan monia eri ammatteja. Jokaiseen ammattiin liittyy tietty mielikuva tai odotus. Aina emme kuitenkaan vastaa odotusarvoa, vaan yllätämme toisemme olemalla jotain ihan muuta. Ja toisaalta oma elämämmme ja harrastuksemme määrittää meitä ihmisinä paljon syvemmin kuin ehkä ammattimme. Olemme myös tyttäriä, isä, siskoja ja isovanhempia. Nämä puolet määrittävät meitä ehkä kaikkien syvimmin.

Meidät siis kohdataan tietyistä rooleista käsin ja toisaalta mikään ei ole loukkaavampaa kuin lyödä stigma toisen otsaan jonkun tällaisen roolin mukaan, sen sijaan että tutustuisi toiseen ja oikeasti yrittäisi ymmärtää, mikä saa

tuon toisen ihmisen tikittämään ja tekemään asioita, niin kuin hän tekee.

Jokainen meistä tekee työtään työllä ja sydämestään. Sydämellään sitoutuminen tarkoittaa sitä, että pitää työstään tai tehtävästään ja antaa sille kaikkensa, jotta työn jälki olisi hyvää. Jokainen toivoisi hyvää palautetta työstään, johon on paneutunut sydämellään. Aina sitä palautetta ei saa, vaikka niin toivoisi. Mutta varmasti on pääasia, että itse tietää tehneensä parhaansa ja parhaan ymmärryksen mukaan.

Työniloa, hyvää adventtia ja ihanaa Joulun aikaa kaikille.

Tiina Heino
Puheenjohtaja, Kirkon alat ry.

Seurakuntavaalit 2018

Vuoden 2018 seurakuntavaalien valtakunnallinen äänestysprosentti oli 14,4 %. Vähennystä edelliseen, vuoden 2014 vaalien äänestysprosenttiin, oli 1,1 %.

Valittujen luottamushenkilöiden keski-ikä on nyt 53,3 vuotta. Keski-ikä putosi noin vuodella verrattuna edellisiin vaaleihin. Naisia valittiin 54,9 % ja miehiä 45,1 %. Uusia on lähes puolet valituista 49,2 %.

Äänioikeutettuja vaaleissa oli reilut 3 miljoonaa henkilöä. Tästä joukosta kävi äänestämässä lähes 440 000 äänioikeutettua.

Aktiivisimmat äänestäjät löytyvät Lapuan hiippakuntaan kuuluvasta Kinnulan seurakunnasta, jossa äänestysprosentti oli 48,1 %. Toiseksi eniten äänestettiin Porvoon hiippakuntaan kuuluvassa Esse församlingissa 46,8 % ja kolmanneksi eniten Kuopion hiippakuntaan kuuluvassa Konneveden seurakunnassa 41,9 %.

Kaikista seurakunnista pienin äänestysprosentti oli Mikkelin hiippakuntaan kuuluvassa Lauritsalan seurakunnassa, jossa äänestysprosentti oli vain 5,9 %.

Nuorten, 16 – 17-vuotiaiden, valtakunnallinen äänestysprosentti oli vain 8,4 % koko ikäluokan äänioikeutetuista. Kaikkein aktiivisimmin nuoret käyttivät äänioikeuttaan Lapuan ja Oulun hiippakunnissa. Edellisten seurakuntavaalien nuorten valtakunnallinen äänestysprosentti vuodelta 2014 oli 8,9 %. Pudotusta oli 0,5 %.

”Kirkko on ollut edelläkävijä antaessaan äänioikeuden alle 18-vuotiaille jäsenille. Nuorten äänestysinto jäi silti näissäkin vaaleissa matalaksi. Oisi tärkeää, että vaaleissa olisi enemmän nuoria ehdokkaita.” Näin toteaa Kirkon tutkimuskeskuksen tutkija Veli-Matti Salminen.

Vuoden 2018 seurakuntavaaleissa valittiin luottamushenkilöt nelivuotis-

kaudelle 2019 – 2022. Seurakuntia on vuoden 2019 alusta kaikkiaan 384.

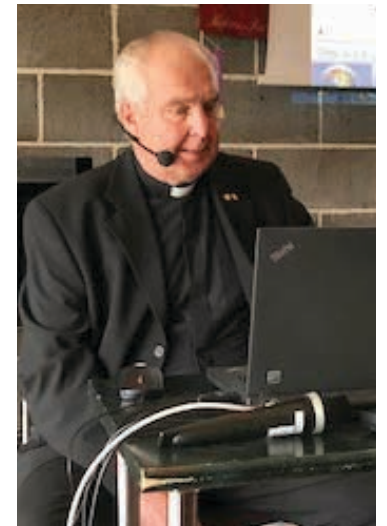
Ajatuksia vaalien tuloksesta

Vaalista toiseen seurakuntavaalien äänestysinto näyttää jäävän matalalle. Jostakin syystä vaalit eivät kiinnosta seurakuntalaisia. Demokratian kannalta on ongelmallista se, että entistä pienempi joukko päättää siitä, ketkä valitaan luottamushenkilöiksi. Nämä valituksi tulevat tekevät päätöksiä siitä, miten jäseniltä kerättyjä kirkollisveroja käytetään kussakin seurakunnassa. Miten ko. varat jaetaan eri työalojen, hallinnon ja kiinteistöjen kesken? Mihin panostetaan ja mihin ei? Paljon hukataan siinä, että kaikkien jäsenten ajatukset ja ehdotukset eivät pääse riittävästi vaikuttamaan yhteiseen perustehtävään. Onko seuraavien vuosien aikana tilanne menossa siihen suuntaan, että seurakuntavaaleja ei enää tarvita, vaan henkilöt kutsutaan hoitamaan luottamustoimia vai luodaanko joku maa tapa järjestää seurakunnan hallinto ja sen päätöksentekojärjestelmä?

Olisiko jo aika vaalien osalta purkaa tuo ”salamyhkäisyys”, jolla ehdokaslistat nimetään? Nämä listat ovat kovin epämääräisiä. Seurakuntalaisten on vaikeata tietää, mitä väkeä näiden epämääräisten teemojen tai sanojen takana on. Kirkko on osaltaan syyllinen tähän listojen epämääräisyyteen, kun se aikanaan vaati, että puolueiden nimet piti äänestyksessä pitää piilossa aina 1990-luvulle asti.

Äänestystutkimusten mukaan (esim. Wass & Blais 2017) mukaan yksi merkittävä äänestyspäätökseen vaikuttava tekijä on äänestysasetelman selkeys. Olisiko nyt aika purkaa ehdokaslistoilta himmentävät puoluevalot ja erilaiset suojakäreet? Avoimuus ja selkeys ehdokaslistojen osalta saattaisivat seuraavissa seurakuntavaaleissa vaikuttaa äänestysprosenttiin positiivisesti. Onhan nykyinen äänestysprosentti demokratian ”irvikuva”.

minun kirkkoni

Nuorten äänestyskäyttäytyminen herättää monenlaisia kysymyksiä. Miksi heitä eivät kiinnosta seurakuntavaalit? Ovatko seurakuntien luottamushenkilöt liian iäkkäitä? Mistä löytyisi niitä nuoria, jotka haluaisivat osallistua seurakuntien toiminnan kehittämiseen? Kertooko nuorten tapa ajatella seurakuntavaaleista muutakin? Onko se oire jostakin muusta? Vuoden 2014 seurakuntavaaleissa tärkein syy olla äänestämättä oli se, että ei ole tapana äänestää seurakuntavaaleissa.

Nyt valituilla luottamushenkilöillä on edessään ikävien asioiden käsitteleminen ja niistä päättäminen. Kirkon jäsenmäärä on vuoden vaihteessa noin 70 % eli alas on tultu. Rahavarat vähenevät ja jotakin on tehtävä. Tämä tarkoittaa leikkauksia ja todennäköisesti myös irtisanomisia. Kiinteistömassa on liian suuri monissa seurakunnissa. Tämä pakottaa kysymään, mikä on kirkon perustehtävä. Mistä ei voi luopua ja mistä voi leikata? Suuri kysymys kuuluu: mikä pysäyttäisi papon kirkon jäsenyydestä? Onko suomalaisen yhteiskunnan tapa tänä päivänä ajatella: ei ole tapana kuulua kirkkoon?

Keijo Toivanen
Kunniasuntio
Rovasti

Kirkonpalvelijat ry:n OPINTO- JA KOULUTUSPÄIVÄT Lahdessa 25.–26.6.2019

– Työhyvinvointi –

TIISTAI 25.6.2019

- 8.00 Tulokahvit ja ilmoittautuminen**
* Solo Sokos Hotel Lahden Seurahuone
Päijätsali, Aleksanterinkatu 14, Lahti
- 9.00 Kesäpäivien avaus**
* Päijätsali
* Puheenjohtaja Antti Ruuskanen
* Juhlatoimikunta pj Arja Auranen
* Toiminnanjohtaja Paula Aaltonen, Kirkon alat ry
* Kirkkoherra Miika Hämäläinen
Keski-Lahden seurakunta
- 10.00 Tukea antava sielunhoito
kirkonpalvelijan työvälineenä**
* Päijätsali
* Keijo Toivanen, kunniasuntio, rovasti
- 11.30 Lounas**
* Solo Sokos Hotel Lahden Seurahuone
Hämesali, 2. kerros
- 13.00 Vuorovaikutus & sosiaaliset taidot
työelämässä**
* Mira Vorne, teologi, opettaja
* Solo Sokos Hotel Lahden Seurahuone
Päijätsali
- 14.30 Kahvit**
* Solo Sokos Hotel Lahden Seurahuone, Kahvitori
- 15.00 Ajanhallinta ja motivaatio**
Luento 45 min./ Jumppatuokio 15 min.
* Liikuntakeskus Pajulahti
* Solo Sokos Hotel Lahden Seurahuone
Päijätsali
- 16.30 Vuosikokous**
* Solo Sokos Hotel Lahden Seurahuone
Päijätsali, Aleksanterinkatu 14, Lahti
- 18.00 Päivällinen**
* Solo Sokos Hotel Lahden Seurahuone
Hämesali, 2. kerros

KESKIVIIKKO 26.6.2019

- 9.00 Viikkomessu**
* Ristinkirkko, Lahti
* Kirkkoherra Miika Hämäläinen
Keski-Lahden seurakunta
- Kirkkoesittely**
* Ristinkirkko, Kirkkokatu 4, Lahti
Anna Jäkälä, suntio-vahtimestari
- Valokuvaus**
* Ristinkirkon edusta
- 11.30 Lounas**
* Solo Sokos Hotel Lahden Seurahuone
Hämesali, 2. kerros
- 12.30 Tärkeintä työssä ei ole rakkaus tai onni, vaan rauha**
* Risto Kaakinen, sotilaspastori, työnohjaaja
* Solo Sokos Hotel Lahden Seurahuone, Päijätsali
- 14.00 Kesäpäivien päätös**
* Solo Sokos Hotel Lahden Seurahuone, Päijätsali
* Seuraavat opinto- ja koulutuspäivät
23.–24.6.2020, Helsinki
- 14.30 Lähtökahvit**
* Solo Sokos Hotel Lahden Seurahuone, Kahvitori
- Majoitus: Solo Sokos Hotel Lahden Seurahuone,
Aleksanterinkatu 14, Lahti**
- Kaksi yötä, täyshoito ja osallistumismaksu,
tulo hotelliin 24.6. (370,-)
 - Yksi yö, täyshoito ja osallistumismaksu,
tulo hotelliin 25.6. (320,-)
 - Ei majoitusta, ruokailut ja osallistumismaksu,
tulo hotelliin 25.6. (220,-)
- Ilmoittaudu www.kirkonpalvelijat.fi tai
Kari Hartikainen p. 050 520 7003 – 14.6.2019 mennessä.

LAPIN JOULU on pohjoisen taivaan lumoa

Syksyn maaruskan mentyä värit siirtyvät Lapin taivaalle. Joulun tienoilla pohjoisen pallonpuoliskon kirjokansi on kauneimmillaan. Vaikka auringon kultainen kehrä jaksaa joulukuussa vain vaivoin kurkistaa toisella silmälään tunturin takaa, se hyvittää niukan läsnäolonsa muuten. Säteet leikittävät pilvenhattaroiden reunoissa ja puiden latvoissa tuhansin kultaisin silmäniskuina.

Kaikki avaruuden siniset sävyt peilaavat itseään lumessa, taivas tulee liki. Ilalla, kun aurinko on väsynyt kurkisteluunsa, se saattaa huokaista sisuksistaan joskus myrskyksi yltävän aurinkotuulen. Hillittyjen värien päi-

vätanssi muuttuu silloin iloiseksi reventulten marssiksi. Metsä hiljentyy katselemaan näytelmää. Kun pakkanen yöllä kiristyy, se ryhtyy samalla puheliaaksi, narisee jalkojen alla ja paukuttelee nurkissa.

Lapin taivaan värit ja tyynen pakasyön hiljaisuus vaikuttavat joulukii-reen kiristämiin hermoihin nopeasti. Sinisen metsän keskellä, kelomökin tukevassa sylissä ja hiljaisuudessa mieli rauhoittuu. Lapin taika toimii jouluna erityisen hyvin. Luonnon keskellä ei kinastella, kun ihmiset löytävät sisimmästään sen oikean joulutunnelman ja rauhan.

Kirkonpalvelijat ry:n hallitus 2019

ARJA AURANEN
varapuheenjohtaja
puh. 040 541 9123
arja.auranen@evl.fi

HARRI KOSOLA
puh. 050 362 0059
harri.kosola@evl.fi

KARI HARTIKAINEN
sihteeri
PL 421, 70101 KUOPIO
puh. 050 520 7003
kirkonpalvelijat@kolumbus.fi
kari.hartikainen@evl.fi

AMI HAAPANIEMI
puh. 044 270 3550
ami.haapaniemi@evl.fi

KIRSI ROMO
puh. 040 049 9300
kirsi.romo@evl.fi

ARTO TAMPIO
puh. 0400 296 239
arto.tampio@evl.fi

TOINI TISSARI
puh. 050 432 4530
toini.tissari@evl.fi

ANNA JÄKÄLÄ
puh. 044 719 1503
anna.jakala@evl.fi

JAAKKO KARHU
puh. 0400 185 296
jaakko.karhu@hotmail.com

Kirkonpalvelijat ry:n vuosikokous

pidetään tiistaina 25.6.2019 klo 16.30 Solo Sokos Hotel Lahden Seurahuone,
Päijätsali, Aleksanterinkatu 14, Lahti. Vuosikokouksessa mm.
yhdistyksen puheenjohtajan valinta vuosille 2019 – 2021.

Kirkonpalvelijat ry:n hallitus
Antti Ruuskanen, puheenjohtaja Kari Hartikainen, sihteeri
Helsingissä 22.11.2018

Elämäni huonoin työpäivä

Työpuhelimien soittoaani iski unensekaiseen päähäni kello 4.52 sunnuntaina 23.9.2018. Nopea vilkaisu puhelimen näyttöön ennen vastaamista: "Vartiointi Tanskanen" luki näytössä. Puhelin auki ja vastaus unenkarhealla äänellä:

– "Jouni Heiskanen"

– "Vartiointi Tanskaselta N.N. huomenta. Aluehälytyskeskuksesta tuli tieto, että Kiihtelysvaaran kirkossa on palohälytys."

– "Kiitos tiedosta, lähden tarkastamaan."

Katsoin vaimooni, joka heräsi myös puhelimen sointiin. Yhdessä totesimme, että kummallinen tapaus, kun ilmoittavat palosta. Sellaista hälytystä ei ollut tullut varmaan pariin vuosikymmenen sen jälkeen, kun tapulin savuilmaisimet vaihdettiin optisiin ilmaisiin. Palolaitteiston hälytyksiä vika-tilasta ja murtohälytyksiä on vuosien mittaan tullut useita ja niihin on joutunut lähtemään milloin mihinkin aikaan vuorokaudesta. Mutta paloilmotus!

Pukeuduin kuin palopoika konsanaan vauhdilla ja siinä pukeutuessa sovimme vaimoni kanssa, joka toimii seurakunnassamme emäntänä, että hän ei lähde mukaan, vaan minä soi-

tan sitten, jos on tarvetta. Luonnollisesti mielessäni toivoin kyseessä olevan vikahälytyksen. Siitä sitten kiireellä autoon ja kahdeksaakymppiä läpi nukkuvan kylän. Meiltä kotoa on matkaa kirkolle tasan kaksi kilometriä ja koko alkumatkan toivoin ja rukoulin, että kyseessä tosiaankin olisi vika-hälytys. Sitten tulini pappilan tienhaaran kohdalle, mistä matkaa kirkolle on 400m. Siinä näin kirkon silhuetin takaa kohoavassa savupatsaassa oranssin loimotuksen ja aavistin, että nyt on alkamassa koko tähän astisen elämäni huonoin työpäivä. Enkä siinä paljon erehtynyt!

Kello oli varmaan n. 5.00, kun saavuini kirkon parkkipaikalle ja sieltä suunnalta näin liekit, joihin jo yksi palomies ruiskutti vettä. Minulle piirtyi heti silmiin näky tulesta, joka on jo paanukatolla. Ei isosti vielä siinä vaiheessa, mutta muutaman neliön alalla kuitenkin. Olin aina miettinyt itsekseni niiden 30,5 vuoden aikana, jotka olen Kiihtelysvaaran kirkon kirkonpalvelijana toiminut, että jos tuli pääsee katolle, niin silloin on tosi kyseessä ja kiire. Nyt 9 viikkoa palon jälkeen voin sanoa, että en siinäkään paljon erehtynyt.

Ryntäsin palomiehen luo ja kysyin onko hänellä muistissa kuivasprinkle-

rin liittimien sijainti. Hän vastasi myöntävästi, mutta sanoi, että vesi loppuu pian, eikä toisia autoja ole vielä tullut, joten ei voida kytkeä. Suurpalohälytys oli tehty. Tosin sprinklauksesta ei olisi ollut juuri hyötyäkään, koska tuli levisi ulkopuolella. Silloin tajusin sen, minä hänelle myös sanoin, että kirkomme palaa tuona aamuyönä. Lisäsin vielä, että lähden katsomaan onko jotakin pelastettavissa irtaimiston osalta.

Avasin sakastin oven oman puhelimeni kellon mukaan klo 5.03. Totesin, että näkyvää savua ei ole, eikä savu haise. Ryntäsin sakasti lukituille kaapeille, missä oli ehtoollishopeat. Aukaisin kaksi kaappia, kahmin hopealattikat ja irrallisen pateenin sekä öylättirasian syliini ja kiikutin ne ulos kirkosta suuren kuusen taakse nurmikolle.

Sen jälkeen ryntäsin uudelleen sakastiin ja yritin kytkeä valot kirkkoon. Valot eivät enää syttyneet, johtoja oli jo palanut poikki ullakolla. Tulen loimotuksessa ja paloauton valoissa näin, että kirkkosalissa ei ole näkyvää savua eikä haise savulle. Juoksin alttarille ja tartuin kiinni alttaritaulun alareunaan, jonka tiesin harjoitusten perusteella olevan irti pelkästään painonsa varassa koristetassujen päällä. Tätä oli pa-

lokunnan kanssa ja itse pohtien useamminkin mietitty ja kokeiltu. Yläreunan kiinnityksestä oli oletus, että taulu on naulalla tai parilla lyöty kiinni seinään, ettei pääse kaatumaan. Tässä vaiheessa tuli murtohälytys, eli oven ensimmäisestä aukaisusta oli kulunut 30 sekuntia tai vaihtoehtoisesti kirkkosalin alttarille tuijotteleva tutka rekisteröi liikkeen. Sakastin silmukassa oli tulo-/ poistumisviive 30s. Muistan vielä miettineeni, että tuokin laite minut rosvoksi leimaa, vaikka yritän pelastaa tätä taulua! Revin taulun alareunan pois koristetassujen päältä ja pakitin niin kauas kuin pystyin. Sen jälkeen väänsin taulun kehyksellä yläkiinnityksen irti. Tässä vaiheessa kehykseen tuli pieni murtuma, joka nyt on osa taulun tarinaa. Kun sain taulun irti, otin sen samaan asentoon, missä kannetaan kipsilevyä poikittain toisen käden varassa toisella kädellä yläreunasta tukien. Kannoin taulun ulos kirkosta itäportin viereen vasten kiviaitaa nojaamaan.

Juoksin vielä kerran kirkkoon ja kahmin sakastin kaapeista siellä olevat alttarivaatteet, yhden ikivanhan hopealangalla kirjoillun kilpikasukan sekä kolme papin stola käsiarrelleni ja läksin poistumaan. Siinä vaiheessa murtohälyttimen elektroninen ääni sekoituneena palokellon mekaaniseen piriin ärsytti niin paljon, että muistelen kuitanneeni vielä murtohälytyksen pois päältä. Tästä ei kyllä löytynyt merkintää vartiointiliikkeen lokitiedostoista. Joko muistan väärin tai yhteydet olivat jo katkenneet.

Vein alttarivaatteet hopeiden kanssa samaan kasaan, kaivoin puhelimen taskusta ja soitin vaimolleni. Myöhemmin tätä aamua järjestäessäni aikajalalle havaitsin, että puhelimesta oli soittoaika klo 5.06. Oli siis kulunut 3 minuuttia siitä, kun menin sisälle sakastiin ja 14 minuuttia siitä, kun heräsin hälytyspuheluun. Vaimolle totesin puhelimesta, että jos vielä haluat nähdä kirkkomme, niin nyt on kiire. Hän kysyi, sainko mitään pelastettua ja lyhyesti kerroin operaatiosta.

Tämän jälkeen läksin siirtämään autoani itäportille, että saan tavarat autoon. Myöhemmin puhelintani tutkiesi huomasin, että olin ottanut valokuvan parkkipaikalta autoni vierestä klo 5.10. Kuvassa liekit hulmuavat metrejä katon yläpuolella ja palo on edennyt poikkiharjan yli toiseen ristin sakaraan. Kaksi palomiestä ruiskuttaa liekkeihin vettä ja siitä huolimatta palo etenee kuivassa paanukatossa kuin räjähdys.

Ajoin autoni itäportille kevyen liikenteen väylä ja pakkasin hopeat sekä tekstiilit autoon. Samalla totesin, että alttaritaulu ei mahdu mitenkään autoon sisälle. Taululla on mittaa 144cm x 271cm ja painoksi punnittiin jälkeinpäin 30kg. Tässä välissä soitin kiinteistöpäällikölle hänen henkilökohtaiseen numeroonsa ja ilmoitin palosta. Kello oli 5.13.

Peruutin autoni Tohmajärventien toiselle puolelle kevyen liikenteen väylälle ja läksin hakemaan alttaritaulua. Otin taulun jälleen kipsilevyasentoon ja kannoin sen 300m päässä olevalle seurakuntatalolle sisään suojaan. Tämän jälkeen menin takaisin palopaikalle otin valokuvan kokonaan tulesta olevasta kirkosta klo 5.29 ja soitin klo 5.30 vaimolleni, joka oli ennättänyt palopaikalle.

Tämän jälkeen ilmoitautuimme tietojen antamista varten diakonimme kanssa, jonka kohtasin tapulin läheisyydessä, päivystävälle palopäällikölle. Sen jälkeen tapasin kiinteistöpäällikön, joka oli kotoaan n. 30km päästä jo ennättänyt paikalle.

Siitä eteenpäin tämä elämäni huonoin työpäivä eteni yhtenä virtana: Vaatteiden vaihto kotona, seukkarille muistohartauteen, ihmisten halauksia, kiitoksia pelastusoperaatiosta, kyyneleitä, haastatteluja lehtiin ja televisioon, muistohartaus, haastatteluja, halauksia... Soppaakin oli järjestetty, ettei syöminen unohtuisi. Klo 15 oli alkamassa hallinnon ja työntekijöiden lyhyt palaveri kirkkoherramme johdolla ja sen jälkeen palokunta jo alkoikin poistua palopaikalta ja jätti jälkivartiointin seurakunnalle. Sain kokoukses-

tamme rekrytityä talkoolaisia vartiointiin ja muutamalla puhelinsoitolla vielä lisää siten, että vuorot saatiin jaettuun aamuun asti.

Läksin opastamaan kokouksen jälkeen ensimmäistä kipinävartijaa paikalleen kirkon savuaville rauniolle ja juuri tehtävän annettua vanhin tyttäremme soitti, että äidille - siis vaimolleni - sattui jotakin ja hän soitti ambulanssin. Tyttäremme koetti rauhoitella minua, että tilanne on jo korjaantumassa. Ryntäsin autolla seukkarille todetakseni, että he olivat lähteneet jo kotiin. Kun ennätin kotiin, ambulanssi peruutti juuri kotimme oven eteen.

Vaimoni oli saanut lyhyen tia-koh-tauksen kotiin tultuaan puhelimesta puhuessaan. Puhe oli puuroitunut ja puhelin pudonnut kädestä. Alkututkimusten jälkeen ambulanssihenkilökunta otti vaimoni kyytiin viedäkseen hänet Joensuun keskussairaalaan tarkastettavaksi, vaikka puhe olikin jo palannut. Tyttäremme sanoi, että hän lähtee omalla autollaan äitinsä seuraksi ja minun pitäisi jäädä huilaamaan pitkän päivän päätteeksi. Kello oli tuossa vaiheessa n. 16.30 eli 20 minuutin päästä olisi kulunut 12 tuntia hälytyspuhelun pirahduksesta.

Siinä hiljaisessa tuvassa istahdin kiikkutuoliin ja mietin, että nyt alkaisi olla jo tarpeeksi tälle päivälle ikäviä tapahtumia. Mutta tässä asiassa erehdyin aika pahasti. Myöhemmin illalla selvisi, että vaimollani on jotakin vikaa sydämessä ja hänen pitää jäädä sairaalaan yöksi. Hän soitteli seuraavana aamuna ja sanoi, että kardiologi oli diagnosoinut sydämen vaivan taktsu-bokardiomyopatiaksi eli särkyneen sydämen oireyhtymäksi. Vaimoltani siis sananmukaisesti särkyi sydän surusta ja huolesta. Eikä huonot uutiset olleet vielä siinäkään: Tiistaita vasten yöllä vaimoni oli herännyt sairaalavuoteessaan ja vasemman käden kolme viimeistä sormea olivat olleet aivan tunnottomat ja turvoksissa. Tämä selvisi myöhemmissä tutkimuksissa johtuneen sirpaleisesta aivoinfarktista, joka oli käynyt verenhennuslääkkeistä

Kirkko Tohmajärventieltä klo 5.29. Tapulia suojataan jo vedellä.

ym. muusta hoidosta huolimatta. Kuu-
kauden sairasloman jälkeen vaimoni
palasi töihin sydän sykkien, mutta sor-
met turtana. Vielä tänäänkään sormet
eivät tunne kunnolla. Ne kyllä liikkuvat
ja puristavat, mutta esim. pianoa tai ki-
taraa hän ei voi soittaa.

Tästä kaoottisesta syyskuun päiväs-
tä alkoi elämässämme sellainen myl-
läkkä, mille ei taida tulla loppua. Leh-
det sovittelevat hartioideni sankarin
viittaa ja juttuja tulee joka tuutista. It-
se en oikein ole tätä pelastusoperaa-
tiota osannut laittaa sopivaan "loke-
roon". Tunnen, että minulle tämä ta-
pahtumaketju sallittiin, minua johdet-
tiin siinä hässäkässä ja jälkeensä
kannettiin ja on kannettu edelleenkin
eteenpäin.

Pikkuisen operaation merkitykses-
tä on selvinnyt, kun olen kymmenien
tuntemieni ja tuntemattomien ihmisen
kanssa jutellut asiasta ja kuun-
nellut, mitä nuo pelastuneet esineet
– etenkin alttaritaulu ristiinnaulittuine
Jeesuksineen ja surevine naisineen
– heille merkinnyt ja merkitsee nyt
yhä enemmän. Sekä se asia, että eh-
toollisviini yhä on siinä kalkissa, jonka
reunassa on kaiverrettuna päivämää-
rää 20.2.1757 ja josta niin monet suku-
polvet ennen meitä ovat Kristuksen

veren syntyensä anteeksisaamiseksi
nauttineet.

Tähän kaikkeen onnittelujen virtaan
liittyy myöskin 9.11. saamani Luterilai-
sen kulttuurin säätiön tunnustus, jo-
ka kerran vuodessa jaetaan. Juhla oli
Kuopion Tuomiokirkossa ja siellä ki-
tospuheessani sanoin jotensakin tä-
hän tyyliin: "Työsuoritus oli varmaan
hieno, sitä en kiellä, mutta menetys
oli vaan niin suuri. Ilo on tällä hetkellä
vähän kuin käsijarru päällä ajaisi autoa.
Pari naksausta jarrusta on jo löysätty,
kun vaimo on kotona ja suurinpiirtein
kunnossa sekä ensimmäinen esittä-
vä päätös yhteiselle kirkkovaltuustolle
uuden kirkon rakentamisesta on teh-
ty yhteisessä kirkkoneuvostossa. Eh-
käpä se käsijarru löysätään lopullises-
ti sitten, kun saamme nostaa pelastu-
neen alttaritaulun uuden kirkon alttar-
irakenteisiin ja pääsemme pukemaan
uuden alttarin pelastuneilla alttarivaat-
teilla."

Siinä tunnustuspalkinnon kunniakir-
jassa lukee muuten mm. seuraavaa:
"Tunnustuspalkinto myönnettiin Heis-
kaselle kiitoksena kutsumuksen uskol-
lisesta hoitamisesta ja julkisen arvon-
annon osoituksena koko kirkonpalve-
lijoiden ammattikuntaa kohtaan." Jo-
ten koko ammattikuntamme sai julkis-

ta kiitosta.

Nyt vielä viimeisimpänä käänteenä
tarinaan saimme vaimoni kanssa lin-
nakutsun itsenäisyyspäivän juhliin ta-
savallan presidentiltä puolisoineen,
eli nyt viedään maalaisukia ja -mum-
moa oudoille vesille. Ja tähän liittyen
on taas uusia haastatteluja pyydetty
lehtiin. Ehkä tämä vielä joskus rauhoit-
tuu...

Joka tapauksessa siunattua joulun
odotusta, vaikka se meidän ammatti-
kunnalle kiireisintä aikaa vuodesta on-
kin. Pitäkää huolta toisistanne ja kir-
koistanne. Niin ja ottakaa kuvia ja vi-
deoita sisältä ja ulkoa eri vuodenaikoi-
na. Kaiken varalle – tämä maailman ai-
ka on aika kummallinen ja täällä sattuu
juttuja, mitä ei ikinä uskoisi eikä varsin-
kaan toivoisi.

*P.S. Joensuun srk-yhtymän yhteinen
kirkkovaltuusto teki 3.12. periaatepäätök-
sen, että Kiihtelysvara rakennetaan uu-
si kirkko. Joten uuden ajan lähtötelineis-
sä ollaan!*

Jouni Heiskanen,
kiinteistömestari
Joensuun ev.lut. srk-yhtymä,
Vaara-Karjalan seurakunta

Kuvat: Jouni Heiskanen

Kirkonpolttajat

Jengi kokoontui tavalliseen tapaansa
Marketin kulmalla, vetäytyen tarvitta-
essa varaston taakse.

Eilispäivän otsikoiduin aihe oli van-
han puukirkon polttaminen ilman syy-
tä tietenkin. Jengiltä oli kulunutkin
kuukausia ilman "urotöitä". Yksi oli
vankilassa ja toisen sakkoo avustettiin
porukalla.

Tarvittiin jotain todella merkittävää.

– Hei! Käräytetään temppeli. Eihän
siellä enää käy kuin pyöruulilaiset ja
muut käppänät. Veroja kuitenkin mak-
setaan pelkästä Siionista.

– Hei jätkät, tolkkua pitää olla, sanoi
Olli, juuri rippikoulunsa käynyt. Pasi oli
vielä ehdonalaisessa ja innostui asia-
sta. Hänellä oli selvät suunnitelmätkin
olemassa.

– Yöllä bensaa seinäautoihin ja sii-
tä se lähtee. Jengi salataan, mutta toi-
set sen tietää ja kateisia ovatkin. Sitten
Pankin seinälokeron murren naapuri-
kylässä ei kukaan ole saanutkaan mi-
tään aikaan. Surtio pistäytyy saarnan
aikaan tupakalla sakastin rapun vieres-
sä. Siinä on oiva kohde. Kohtahan ilta-
kirkot alkavat.

Hyvältä tuntuikin aihe ja ajankohta.
Jotain suurta oli todella aikaansaattava
ilman kiinnijäämistä.

Elettiin hiljaista viikkoa ja jengi oli
hautausmaan kulmassa valmiina. Pa-
pit olivat menneet sisään ja surtio pää-
ovella. Odoteltiin ja jännitettiin. Parin
virren jälkeen surtio Pikkarainen tuli
tapansa mukaan portaiden vierelle ve-
dellen Klubinsa ja tumpaten sen por-
raskiveen. Vesa ja Masa hiipivät sei-
nustalle. Masa ruiskutti bensalla täyte-
tyn isänsä putelin seinälaudoitukseen
ja Vesa tuikkasi tulen, joka leimahti-
kin heti. Pojat pakenivat kohti hauta-
usmaan kuusiaitaa. Silloin kuului takaa
rovastin ääni: Poliisi ja palokunta pai-
kalle! Kaivoi puhelimen taskustaan ja

soitti. Hädissään jengi aloitti pakonsa,
mutta rovasti tunnisti Ollin juuri päät-
tyneestä rippikoulusta.

Jälkiseuraukset olivat asianmukai-
set, vaikkakin kirkko saatiin pelastet-
tua. Pojat ja heidän vanhempansa jou-
tuivat vastuisiin. Julkisuus teki tehtä-
väänsä. Kirkonpolttajien aikuisuus oli
tuskallista. Koulussa pelasi iva ja irvai-
lu. Työpaikan saanti oli melkein mah-
dotonta. Joku jatkoi rikollista toimin-
taansa ja muut koettivat palata pa-
heuttomaan menneisyyteensä. Ikui-
nen leima ei helpolla hävinnyt. Syyli-
syytyys painoi ketä raskaammin, ketä
vähemmän. Korvaukset peittivät vain
taloudelliset kustannukset. Puheen-
aihetta riitti ja muutto paikkakunnalta
lopetti jengiytymisen. Jotkut pääsivät
avoimen katumisen kautta yhteiskun-
nan kantaviin virkoihin, mutta vasta ai-
koinaan.

Kirkon poltto on koskettanut kirjoit-
tajaakin. Syynä oli salama. Mutta ko-
tikirkon tuho on vieläkin elämäni suu-
rimpia katastrofeja.

Snap

JOULUPÄIVÄ

Jeesus Kristus, elävä
Sana, Jumalan Poika.

Kiitos, että saavuit
maailmaan tekemään
eläväksi kaiken sen,
mikä on vaarassa kuolla
ja kuihtua. Kiitos, että
sinä olet todellinen
valo, jota ei kukaan voi
sammuttaa.

Valtaa valollasi
meidätkin. Anna meidän
loistaa tässä maailmassa
sinun valoasi.

Hallituksen jäsen esittäytyy

Olen Anna Jäkälä ja ollut Lahden seurakuntayhtymän suntiona (suntio-vah-timestari) Joutjärven seurakunnassa viisi vuotta. Edeltävät reilut 20 vuotta olin töissä päiväkodissa. Ajatus alan vaihdosta mietitytti useamman vuoden, kunnes tein ratkaisuni ja opin selin suntioksi.

Töihin kokoaikaiseksi suntioksi minua pyydettiin jo opintojeni alussa. Suoritin tutkinnon työn ohessa.

Mukavinta suntion työssä ovat koh-taamiset eri ihmisten kanssa ja kun

tunnen, että esim. kasteperhe tai saattoväki on tullut palveluksi hyvin. Oma lukunsa ovat kirkossa järjestettävät konsertit. Artisteja on monenlaisia:

yksi komentaa kiristämään korsettiaan tiukemmalle ja mikään muukaan ei riitä. Toinen tyytyy vesilasilliseen tuoden omat eväät mukanaan.

Yksi hausimmista muistoista liittyy konserttiin, sekin: eräs kansainvälisesti kuuluisa urkuri oli pitänyt meillä konserttinsa, minkä jälkeen hänen vaimonsa iltapuku oli unohtunut sakkastiin.

Sain pyynnön tilata puvulle taksikyydin kotiin. Kun taksikeskuksessa kuuli-vat osoitteen, sanoivat, että on sinne ennenkin pukuja toimitettu. Puku pääsi kotiin!

Laulun sanoin:

Hyvää, lämmintä ja hellää joulumieltä jokaiselle!

Ja tervetuloa ensi kesäkuussa Lahteen Kirkonpalvelijoiden opinto- ja koulutus-päiville!

-Anna-

Kirkon alat ry

- palveleva ammattiliitto

Asemamiehenkatu 2, 6. krs.
00520 HELSINKI
puh. 0207 912 530
fax 0207 912 531
www.kirkonalat.fi
etunimi.sukunimi@kirkonalat.fi
Toimisto on avoinna ma-pe klo 9.00-15.00. Kesäaika (kesä-elo-kuu) klo 9.00-14.00.

Paula Aaltonen
Toiminnanjohtaja
Toimiston johtaminen, hallinto- ja neuvotteluasiat
0207 912 534, 0400 236 881

Chanthy Nyberg
Toiminnanjohtajan assistentti
Johdon avustaminen, viestintäpalvelut
0207 912 536

Anna-Maria Numminen
Lakimies
Evl ja ort. sopimusneuvonta ja -neuvottelut, lainopillinen neuvonta, sosiaaliturva-asiat, liittojuristi
0207 912 538, 040 504 0770

Pekka Pietinen
Lakimies
Evl ja kr.järjestöjen sopimus-neuvonta ja -neuvottelut, lainopillinen neuvonta, luottamus-mieskoulutus
0207 912 537, 040 775 3889

Galina Voloshina
Toimistopalvelusihteeri,
Jäsenrekisteri, osoitteenmuutokset, kurssi-ilmoittautumiset
0207 912 533, 0400 882 012

Toimihenkilö vaihtumassa
Järjestöasiantuntija.
Alue- ja opiskelijatoiminta, liiton kurssit, yhteydet järjestöihin, kouluttaviin laitoksiin ja opintomatkat
0207 912 539, 0400 157 992

Jaana Kovanen
Kirjanpitäjä. Talous, laskutus
0207 912 540, 0400 214 437

*Hyvää Joulua
ja
Onnellista Uutta Vuotta*

Kirkonpalvelijat ry:n hallitus

Antti Ruuskanen
puheenjohtaja

Kari Hartikainen
sihteeri

Saariselkä, Ahopään tunturi. Kuvaaja: Jorma Ikonen.

Jumala.
Kiitos, että synnyit ihmiseksi.
Tulit kiireeseen ja keskeneräisyyteen.
Ja pimeään.
Kiitos, että jokaiselle kuuluvat sanat: Älkää pelätkö. Älä pelkää.
Teille on syntynyt Vapahtaja.
Sinulle on syntynyt Vapahtaja.

Pirjo Kantala

Kirkonpalvelija

N:o 3/2018 – 65. vuosikerta

Julkaisija/Tilaukset:

Kirkonpalvelijat r.y. - Kyrkotjänare r.f.
Puh. 050 520 7003
E-mail: kirkonpalvelijat@kolumbus.fi
<http://www.kirkonpalvelijat.fi>

Toimitus:

PL 421
70101 KUOPIO
Toimitussihteeri Kari Hartikainen

Lehden taitto:

Grano Oy, Kuopio
offset.aineisto@grano.fi

Seuraava lehti:

ilmestyy ennen pääsiäistä

Toimituskunta:

Yhdistyksen hallitus

Ilmoitushinnat:

Kokosivu 350,-
1/2 sivua 200,-
1/3 sivua 150,-

ISSN-L 0355-8258